

Annie Darling

Helemaal in stijl

Het vintageboetiekje in Primrose Hill – deel 4

1

Toen ze Freddy's e-mail voor de zoveelste keer doorlas, werd Sophy opnieuw kwaad op Johnno. Al die uitvluchten en dat getalm, terwijl zijn paspoort en geboorteakte de hele tijd gewoon veilig opgeborgen in Freddy's kluis hadden gelegen. Als Johnno niet zo ongeorganiseerd was, had ze haar dubbele nationaliteit al kunnen hebben.

Nu moest ze al haar hoop stellen op Freddy, Freddy's maat die advocaat was en hopelijk een aardige ambtenaar bij de Australische immigratiedienst die medelijden met haar zou hebben en haar aanvraag met de allergrootste urgentie zou behandelen.

Sophy wilde er niet te veel van verwachten. Ze was ook niet meer zo opgewonden over het vooruitzicht om naar Australië te gaan, als ze was geweest. Maar misschien kwam dat doordat ze de afgelopen twee maanden niet meer die vrouw was die niets te verliezen had. Ze had nu een baan die ze veertig procent van de tijd echt leuk vond, en ze werkte samen met Cress. En zolang ze zich niet aan Johnno ergerde, was het fijn om hem wat vaker te zien, waardoor ze hun afstandelijke, vormelijke relatie had zien veranderen op een manier die ze nooit verwacht had. Ze waren echt een stuk closer geworden.

En natuurlijk was Charles er nog niet geweest, twee maanden geleden...

En nu kwam Australië steeds dichterbij. Over een paar weken zou de reis naar haar werk er heel anders uitzien. Om te beginnen zouden er veel meer schapen in voorkomen. In de trein onderweg naar haar werk die ochtend, besepte Sophy dat ze echt moest beginnen met plannen, lijstjes maken. Ze had gedacht dat ze maar ongeveer een weekje op de schapenfokkerij zou doorbrengen voor alle jubileum-

festiviteiten, en daarna naar Sydney zou gaan, misschien via Melbourne. Maar nu zag het ernaar uit dat ze daar minstens een paar maanden zou zijn, terwijl Jean herstelde van haar operatie. Sophy had al urenlang op de website van de schapenfokkerij zitten turen, maar vanochtend had ze het dichtstbijzijnde stadje opgezocht, dat volgens Bob en Jean maar een kwartiertje rijden was.

Queensville was klein. Erg klein. Er woonden maar 1.648 mensen, waardoor het volgens Sophy meer een dorp was, maar het had zijn eigen Australische voetbalteam en een mascotte genaamd Larry, een gigantisch beeldhouwwerk van een garnaal bij de ingang van het stadje. Het was precies driehonderdvier kilometer van Adelaide vandaan, wat Sophy best ver vond: net zo ver als van Londen naar Wales rijden; maar Australië was waarschijnlijk net als Amerika waar alles ver weg was, niet zoals Groot-Brittannië, waar je bijna overal binnen een dag heen kon rijden als je echt wilde.

Het gebied stond, naast landbouw, bekend om zijn wijngaarden – Sophy was dól op witte wijn – en had een gezonde toeristische sector omdat het aan de kust lag. Niet dat Sophy erheen ging om in de zon te liggen; ze zou het aardig druk hebben met het zorgen voor de toeristen die in de gastenverblijven op de fokkerij zouden logeren.

En natuurlijk was in Australië alles omgekeerd. Dus, ook al ging ze er begin juli heen, het zou daar winter zijn. Volgens Wikipedia, had de streek een ‘warm zomers mediterraans klimaat;’ wat volgens een kort onderzoekje op Google betekende dat Sophy op een plek zou vertoeven waar het de helft van de maand regende en waar de temperaturen niet veel hoger werden dan veertien graden.

Maar het glas was halfvol, bedacht Sophy terwijl ze vanuit station Chalk Farm de lift naar de begane grond nam. Als roodharige met een bleke huid, kon ze niet heel goed tegen hitte. Zelfs de gemiddelde temperatuur van de zomer in dat zogenaamde warme mediterraanse klimaat was goed uit te houden met zijn vijfentwintig graden.

‘Het is niet het deel van Australië waar het superheet wordt en waar die verschrikkelijke bosbranden zijn,’ zei ze tegen Cress terwijl ze naar de winkel liepen. ‘En het stadje staat bekend om zijn garnalen. Ik heb geloof ik nog nooit garnalen op. Hou jij van garnalen?’

‘Garnalen, schapen, wat is dat voor plek?’ zei Cress afkeurend. ‘Is je staatsburgeraanvraag er al doorheen dan?’

‘Johnno heeft opeens zijn zoekgeraakte paspoort weer gevonden, dus ze hebben alle papieren nu.’ Sophy richtte haar aandacht weer op haar telefoonscherm. ‘Er zijn twee, soort van, mega nationale parken in de buurt, dus als je op bezoek komt, kunnen we daar wandeltochten gaan maken.’

Cress legde een hand op Sophy’s arm om haar tot stilstand te brengen. ‘Je weet dat ik van je hou,’ zei ze met een bezorgd gezicht. ‘Wij zijn familie...’

‘Ik heb het gevoel dat er een maar aankomt.’ Sophy kromp ineen van angst voor nog een preek over wegvluchten naar Australië, zoenen met Charles of wat dan ook? Cress had Sophy eens een tien minuten durende preek gegeven over hoe je vintage jurken het beste kon wassen in een wasmachine.

‘Maar Australië is heel ver weg en vliegtickets zijn extreem duur, en ik heb een hekel aan vliegen en de jetlag zal enorm zijn en om het echt de moeite waard te laten zijn, moet ik minstens zes weken blijven. Minstens!’

‘Het klinkt alsof je er al veel over hebt nagedacht,’ zei Sophy, die nog steeds wachtte op de grote maar waar Cress duidelijk heen ging.

‘Ik heb over weinig anders meer nagedacht sinds jij hebt aangekondigd dat je ging emigreren of daar voor onbepaalde tijd zou blijven of een sabbatical zou nemen.’ Cress schudde haar hoofd toen ze weer begonnen te lopen. ‘Waar het op neerkomt is dat niemand weet hoe lang je daar zult blijven, zelfs jij niet, maar ik kan niet zomaar zes weken vrij nemen en een paar duizend pond neertellen voor een lange vakantie. Colin en ik zijn aan het sparen voor een aanbetaling.’

Nu was het tijd om naar voren te brengen dat Cress en Colin al zo lang voor een aanbetaling spaarden dat ze waarschijnlijk een van de grote huizen met drie verdiepingen waar ze nu langsliepen, konden kopen.

‘Niet een paar duizend. Niet als je goed zoekt naar een goedkope vlucht...’

‘Ik heb een hekel aan wandelingen en ook aan vis!’ riep Cress uit

op een manier die niks voor haar was. ‘Sorry. Dit doet meer met me dan ik eigenlijk beseftte. Het is gewoon dat ik je zo ga missen.’

‘O, zus-vriendin, ik ga jou ook missen. Zo erg,’ Sophy klonk schor, want haar tranen zaten hoog.

‘Niet zoveel als ik jou ga missen.’ Bij Cress zaten de tranen nog hoger. Ze stroomden al over haar gezicht. ‘Zonder jou hier, ben ik maar de helft van wie ik ben.’

‘Misschien blijf ik wel niet zo lang weg. Het hangt ervan af hoe en wanneer mijn aanvraag voor staatsburgerschap wordt goedgekeurd. Dat heeft te maken met allerlei verschillende zaken die nog niet zeker zijn,’ hield Sophy vol. ‘Misschien ga ik wel eerder en kom ik eerder terug. Wie zal het zeggen?’

Ze hadden nu The Vintage Dress Shop bereikt en stonden stil, want het was best moeilijk om tegelijkertijd te lopen en te huilen.

Knuffelen en huilen tegelijkertijd was veel makkelijker. Zelfs al zou ze halverwege juli vertrekken, Australië zou nog weken duren. Maanden eigenlijk. Sophy wist zeker dat haar traanbuisjes tegen die tijd helemaal versleten zouden zijn.

Hun ontroerende omhelzing werd ruw verstoord doordat de deur van de winkel openging. Phoebe stond in de deuropening, niet onder de indruk van zo’n ongepaste vertoning van emoties. ‘Het is veel te vroeg voor... wat het ook is waarover jullie staan te janken,’ zei ze vernietigend, waarbij ze zelfs haar lieve Cress in haar afkeuring meenam. ‘Hoe dan ook, schiet op. Winkelvergadering! Het is per slot van rekening maandagochtend.’

Het was Sophy’s achtste, misschien negende maandagochtend in de winkel en al die tijd hadden ze nog nooit een vergadering op maandagochtend gehad. Toen dacht ze dat Charles misschien ook bij de vergadering aanwezig zou zijn en struikelde ze bijna over haar voeten in haar enthousiasme naar binnen te gaan.

Charles was er niet. Alleen Chloe, Beatrice en Anita die naast elkaar op de roze sofa’s zaten, ze zaten daar een beetje ongemakkelijk terwijl Phoebe op de onderste trede van de wenteltrap stond zodat ze de menigte kon toespreken zoals Eva Perón op het bordes van de Casa Rosada. Een paar treden boven haar, zat haar trouwe consigliere, Coco Chanel, die een nieuwe roze fluwelen halsband droeg.

Sophy leunde tegen de toonbank toen Phoebe ze allemaal op de hoogte stelde van de bruidjes die langskwamen, een zending jurken van een handelaar in Palm Springs die bij de douane werd vastgehouden en een conflict dat ze had met de interieurwinkel een paar deuren verderop, die had geprobeerd hun recyclingzakken voor The Vintage Dress Shop te zetten. 'Ik heb tegen die vreselijke Jodie die daar werkt gezegd dat we een fortuin aan de gemeente betalen voor het ophalen van onze recyclingspullen en dat ik haar ga aangeven als ze het nog een keer probeert.'

Chloe en Beatrice stootten elkaar aan. 'Dat klinkt meer als een taak voor Freddy,' begon Chloe gniffelend, hoewel Sophy niet echt snapte wat er te gniffelen was. Jodie van twee deuren verderop was een heel vervelende vrouw die een keer uit haar winkel was gekomen om naar Sophy te schreeuwen omdat ze zo brutaal was om voor haar raam stil te staan terwijl ze op haar telefoon aan het kijken was.

Phoebe richtte zichzelf op. 'Ik heb Freddy niet nodig om de kastanjes voor me uit het vuur te halen,' zei ze trots. 'Pfff! Freddy!'

Sophy wist nog steeds niet hoe het nou precies tussen Phoebe en Freddy zat, maar ze hadden duidelijk een hekel aan elkaar. In haar hoofd voegde ze een paar praktische wandelschoenen toe aan haar boodschappenlijstje voor Australië. Ze zou moeten zorgen dat ze stevig genoeg waren om haar te beschermen tegen een slangenbeet. Toen, niet voor de eerste of de laatste keer, vroeg Sophy zich af hoe ze het zou redden op een plek waar slangenbeten echt dodelijk konden zijn.

In de tussentijd bleef Phoebe maar doorzeuren. Iets over een Ossie Clark-jurk die niet eens bij The Vintage Dress Shop was gekocht, maar de eigenaar was een trouwe klant en kwam hem brengen voor wat aanpassingen. Niet dat Phoebe daar blij mee was.

'Ten slotte, zoals jullie weten, is volgende week zaterdag het vintageleentebal,' zei Phoebe. Sophy was nog nooit zo blij geweest om de woorden 'ten slotte' te horen. 'Ik heb de zogeheten Freddy overgehaald om te dokken voor haren en make-up, dus mijn vrienden Vivienne en Roy zullen na de lunch hun spullen klaarzetten in het kantoor. Dan maken we wel een schema wie wanneer gaat.'

Chloe, Beatrice en Anita fleurden helemaal op bij dit nieuws.

Zelfs Cress zat rechtop en niet in elkaar gezakt. ‘Roy maakt de beste *victory rolls* van Londen,’ zei Chloe enthousiast, maar ze had net zo goed Martiaans kunnen praten.

‘Het is natuurlijk niet onder werktijd, maar de winkel heeft de kaartjes betaald en jullie zijn allemaal ambassadeurs van The Vintage Dress Shop dus heb ik uiterlijk woensdagochtend foto’s nodig van jullie outfit, inclusief accessoires. Dan hebben jullie nog een week om zaken te verbeteren als jullie outfit niet goed genoeg is,’ zei Phoebe opdringerig alsof ze lijm had gesnoven in plaats van ontbijt te eten. ‘Cress, je komt toch wel, hè? Met je vriendje?’

Cress’ schouders gingen weer omlaag. ‘Wij zijn niet echt types voor een bal.’

‘Onzin, het wordt echt leuk,’ zei Phoebe onverbidlijk.

‘Het wordt echt leuk, hoor,’ voegde Beatrice eraan toe. ‘Er komt een geweldig dansorkest en als je vroeg komt, kun je meedoen met een korte jiveles.’

Dat klonk inderdaad leuk. Het leek ook alsof iedereen al van dit lentebal af wist behalve Sophy. Zelfs Cress wist er al vanaf, en waarschijnlijk Charles ook, en ze hadden het allebei niet tegen haar gezegd! Dat stak als duizend wespen.

‘Welk vintagelentebal?’ vroeg Sophy op gekwetste toon, en ze wierp een verwijtende blik richting Cress.

‘Ik dacht dat je ervan wist,’ Cress vormde de woorden geluidloos met haar lippen terwijl Phoebe, als je heel goed naar haar keek, een beetje ongemakkelijk heen en weer bewoog.

‘Ik dacht dat ik het je had verteld,’ zei ze en ze deed weinig moeite om overtuigend te klinken. ‘En trouwens, ik had niet verwacht dat je hier na al die weken nog steeds zou zijn.’

‘Goeie genade! Denk jij weleens na voordat je je mond opentrekt?’ schreeuwde Sophy, te gekwetst omdat ze buitengesloten was om nog tactvol te zijn.

‘Wat maakt het uit, het spijt me. Jij mag ook komen,’ zei Phoebe gepikeerd en ze rolde met haar ogen. En lachte toen zelfgenoegzaam. ‘Charles staat al op de lijst, dus je hoeft geen kaartje voor hem meer te regelen.’

Sophy werd warm en toen een beetje klam. ‘Charles?’ Ze zei zijn

naam op een manier waardoor het net leek alsof ze nog nooit van hem had gehoord.

‘Ja, Charles,’ begon Chloe. ‘De Charles wiens gezicht je vrijdagavond buiten de pub aan het aflebben was.’

‘Ik was niet... we waren niet... Nee.’ Hoe ze het ook probeerde, het lukte Sophy niet om er een fatsoenlijke zin uit te krijgen.

‘Dezelfde Charles die je meenam voor een weekendje rollebollen.’ Beatrice wreef haast in haar handen van plezier. ‘Ik wilde je er de hele tijd al naar vragen, maar bedacht me dat er vast een reden was waarom je het geheim wilde houden, ook al was het het slechtst bewaarde geheim ooit.’

‘We zijn helemaal niet aan het rollebollen geweest dat weekend,’ mompelde Sophy met haar handen om haar brandende wangen.

‘Maar is Charles niet homoseksueel dan?’ vroeg Anita, wat in elk geval betekende dat Sophy niet de enige in de winkel was met een kapotte gayradar.

Phoebe wierp haar hoofd in haar nek zodat ze haar nog effectiever kon beschimpen. ‘Charles is overduidelijk niet homoseksueel.’ Ze fixeerde Sophy’s blik met haar meest kwaadaardige blik, en dat zei genoeg. ‘Maar waarom je iets met hem zou beginnen als je binnenkort toch naar Australië vertrekt, snap ik niet. Arme Charles.’

‘Arme Sophy,’ zei Cress welgemeend. ‘Maar het hart wil wat het hart wil.’

Op dit moment wilde Sophy’s hart een overzees avontuur én Charles.

‘Je gaat toch nog wel naar Australië, of niet?’ vroeg Phoebe wantrouwig waarop Sophy alleen maar kon knikken. ‘Gelukkig maar.’